

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

דְבָר (גרשיים) אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לִידוֹד מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן יִתְקַרְבוּ (ויקרא א, ב)

רבי חיים יעקב ספרין מקומרנא מבאר¹ שהמלה דְבָר עם הטעם גרשיים, שהוא כשתי אותיות ו', יוצרים גימטריא רי"ח, לרמז כי חוש הריח לא נפגם בחטא עץ הדעת, וזה מתוך המשכן שמרמז על הר המוריה, כדברי המדרש (ב"ר נה ז) למה נקרא שמו מוריה לשון 'מור ואהלות' בשמים, ששם מקטירין קטרת, וזה רי"ח ראשי תבות (תהלים קי"א י') 'ראשית ח'כמה י'ראת ד'.

אָדָם (רביעי) כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לִידוֹד מִן הַבְּהֵמָה (ויקרא א, ב)

רבי נפתלי צבי יהודה ברלין, הנצי"ב, העמק דבר, מבאר² שכוונת הפסוק לאדם גדול המתפלל ומקריב עבור הדור, ולכך רמז המדרש שהזכיר את הפסוק (קהלת ז, כח): "אדם אחד מאלף מצאתי". ע"כ.

ונרמז בטעמים: אָדָם (רביעי), צורת הטעם כנקודה אחת, רמז לאדם גדול, אָדָם אחד מאלף מצאתי.

שלום המאירי

אָדָם (רביעי) כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לִידוֹד מִן הַבְּהֵמָה (ויקרא א, ב)

מדוע כתוב "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם", ולא "אָדָם מִכֶּם כִּי יִקְרִיב", ומדוע פותח הפסוק בלשון יחיד, "אָדָם כִּי יִקְרִיב", ומסיים בלשון רבים "יתקריבו"?

רבי משה יחיאל אפשטיין מאוז'רוב מבאר³: אדם כי יקריב מכם, היינו כשמקריב מעצמיותו "מכם", מבטל את רצונו לרצון ה', זוכה לדרגה הנעלת של "אדם", כמבואר בזוה"ק (ח"ג מ"ח א) שיש ארבע דרגות, 'בכמה דרגין אתקרי בר נש: אדם, גבר, אנוש, איש. גדול שבכולם אדם'. ולכן נקט הכתוב בלשון יחיד "כי יקריב" לפי שרק יחידים זוכים לדרגה זו. לכן נאמר "מכם" אחרי "כי יקריב", ולא בתחילה, אדם מכם כי יקריב, ללמדנו שבשלימות המעשה נחשב לו כאילו מקריב את עצמו. ע"כ.

ונרמז בטעמים: עוד מובא בספרים שהשם "אדם" הוא היחיד מארבעת השמות, שאין לו צורת רבים.

¹ פרי חיים ג', רבי חיים יעקב ספרין, אדמו"ר מקומרנא, ירושלים תשנ"ט, עמ' קלג: אמר המדרש עה"פ (ויקרא א, א) ויקרא אל משה ה"ד (דברים ו, ד) שמע ישראל ד' אלקינו ד' אחד, כי המשכן מרמז לרבי עקיבא שהוא בחינת תורה שבע"פ... שיצאה נשמתו בתיבות 'שמע ישראל ד"א ד' אח"ד' ולכן שני אתוון ד"ר מן דְבָר שהיא דל"ת רבתי של אחד אנכי ד"א וריש רבתי מתיבת אחר לא יהיה לך וכו' [נראה שהכוונה לפסוק (שמות לד, יד) כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אֲחֵר, שבו רי"ש רבתי במלה אַחֵר. (ש.ה.)] וזה דְבָר עם שני ווי"ן של טעם גרשיים מספר רי"ח לרמז כי חוש הריח לא נפגם בחטא עץ הדעת כנודע, וזה מתוך המשכן שמרמז על הר המוריה, כדברי המדרש (ב"ר נה ז) למה נקרא שמו מוריה לשון 'מור ואהלות' בשמים, ששם מקטירין קטרת, וזה רי"ח ראשי תבות (תהלים קי"א י') 'ראשית ח'כמה י'ראת ד'.

² ראה כאן ולקמן בדבריו ויקרא כב, יח.

³ באר משה ויקרא, רבי משה יחיאל אפשטיין אדמו"ר מאוז'רוב, עמ' כז, עיין שם.

מהספר העתידי רמזי טעם עם טעם לשב"ח מאת שלום המאירי, אשמח לתגובות במייל: shalom303@gmail.com

נמצא שהטעם אָלֶם (רביעי), רומז שמדובר בדרגא של יחידים מבין ארבע הדרגות של אדם, גבר, אנוש, איש.⁴

אָלֶם (רביעי) פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לַיהוָה מִן הַבְּהֵמָה (ויקרא א, ב)

רבי יוסף חיים מאסקאוויטש מבאר⁵, שהטעם אָלֶם, רביעי, רומז שיש ארבעה סוגי קרבנות: עולה, חטאת, אשם ושלמים.⁶

רבי יעיש קריספין מבאר⁷: אָלֶם יש עליו טעם רביע לרמז הגם שהאדם רובץ (רביע) תחת עול העוון עליו, עם כל זה יש לו תיקון על ידי שיביא קרבן ויתכפר לו אבל העיקר הוא התשובה ועזיבת החטא והודוי שמתודה על קרבנו ובזה מתקרב לקונו הגם שהוא מרוחק מקודם ולזה נקרא קרבן שמקריב את ישראל לאביהם שבשמים. וצרי הגדול הוא שיכיר ערכו הרמז בשמו אדם ר"ת א'פר ד'ם מ'רה (סוטה ה עא) דהיינו יסודו מדבר הכלה ונפסד ובזה יהיה נשבר לבו וכתוב (תהלים נא יט) **לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה**.
רבי יוסף חיים מאסקאוויטש מבאר⁸ ע"פ ספר **יגל יעקב**⁹ (פרשת צו) שארבעת הקרבנות הם כנגד ארבעה יסודות דצח"מ¹⁰ שכולם יתעלו מעלה מעלה¹¹.
 אדם הוא היותר מעולה בשמות [אדם, גבר, אנוש, איש] מלשון **אָדָמָה לְעֵלְיוֹן**¹² בשם שנקרא אדה"ר יציר כפיו של הקב"ה, והוא המביא עולה (שהיא כנגד המחשבה), כמ"ש אם עולה קרבנו, ולכך הנגינה אָלֶם רביע שהוא היסוד הרביעי מד' יסודות מיסוד המדבר, ובא לידי תיקון בקרבן עולה שבזה עוסקת הפרשה. (עיין שם עוד).

⁴ ראה באר משה שם, וברמז בטעם רביעי ראה פרי חיים, ויקרא, רבי חיים יעקב ספרין, אדמו"ר מקומרנא, ירושלים תשנ"ט, ויקרא יג, ב.

⁵ פני יוסף, רבי יוסף חיים מאסקאוויטש, אדמו"ר משאץ, ברוקלין תשס"ט, עמ' רעד.

⁶ רמב"ם יד החזקה הלכות מעשה הקרבנות א, ב: וכל הקרבנות בין של צבור בין של יחיד ארבעה מינין עולה וחטאת ואשם ושלמים.

⁷ פרח שושנה ויקרא, רבי יעיש קריספין, חומש עם פרח שושנה, קרית אונו תשנ"ג.

⁸ חסדך מחיים, רבי יוסף חיים מאסקאוויטש, אדמו"ר משאץ, ברוקלין תשע"ו, עמ' תח.

⁹ יגל יעקב על התורה, רבי חיים מרדכי יעקב גאטליב אב"ד מישקאלץ, (מישקאלץ חצר"ת) ברוקלין תשע"ד, עמ' תפו.

¹⁰ דומם, צומח, חי, מדבר.

¹¹ המשך דבריו: שלמים נגד שבירת המדות, זו המדריגה היותר נמוכה כי תיקון המדות שייך גם בגוים, ושלמים שלום בין אדם לחבירו והוא בחינת דרך ארץ קדמה לתורה, והוא נגד יסוד הדומם שהארץ רצתה לעשות רצון קונה (מד"ר בראשית פ"ה ח'). אשם בא על המזיד והוא נגד יסוד צומח והיה כי יחטא ואשם. חטאת נגד יסוד החי והוא בא על מדריגה יותר גבוהה מזה שעשה במזיד, כי חטאת מביא מי שעשה בשוגג בלי ידיעה, ואח"כ בא עולה שהוא הנשמה שבמוח משכנה בלב והוא בא על המחשבה ולאו כל מוחא סביל דא, והוא כנגד יסוד המדבר היותר מעולה שבכל היסודות, עיי"ש.

¹² ישעיה יד, יד.